

کارگران همه کشورها متحد شوید!

تدوین کنند." در هفته دوم آبان ماه نیز، وزیر کار، شریعتمداری، بر ادامه خصوصی سازی کارخانه های هیپکو و آذراب و باقیمانده اموال کارگران در "شرکت سرمایه گذاری تأمین اجتماعی (شستا)" تأکید کرد. در رابطه با سرکوب اعتراضات برحق کارگران و نشان دادن "قاطعیت" رژیم به حراست از "امنیت" سرمایه به منظور جذب سرمایه های امپریالیستی نیز، خبرگزاری ایلنا، ۱۲ آبان ماه، از احضار "بیش از ده بار" سه نفر از کارگران سیمان کارون به دنبال سلسله تجمعات بهمن و اسفند سال ۱۳۹۵ در اعتراض به "موقوفات مزدی" شان گزارش داد. وزیر کار، ربیعی، ۱۱ آبان ماه، ادعا و اعلام کرد که، در "ازادسازی کارگران... همکاری های خوبی بین دولت و دستگاه قضایی صورت" می گیرد!

یکی از نتایج ویرانگر سیاست تعدیل ساختاری و "مقررات زدایی" در محیط و روابط کار، از بین رفتن امنیت شغلی کارگران و زحمتکشان بوده است. اکنون در رژیم ولایی به ندرت استخدام رسمی انجام می گیرد و تقریباً در بیش از دو سال اخیر، وزیر کار سابق و وزیر کار کنونی هر دو اصلاح "تبصره یک ماده ۷ قانون کار" را به تشکل های زرد حکومتی وعده داده اند. یک کارشناس حوزه کار به ایسنا، ۲۵ شهریورماه، گفت: "این نامه تبصره یک ماده ۷ قانون کار پس از اعمال نظر و تصویب در شورای عالی کار از طریق وزیر کار به دولت رفت ولی به نظر می رسد با وجود تأیید ادامه در صفحه ۳

در سامانه (سیستم) جامع روابط کار، آیا حقوق زحمتکشان تأمین می شود؟

درحالی که مبارزه کارگران میهن ما برای تأمین امنیت شغلی و علیه برنامه ویرانگر خصوصی سازی در واحدهای مختلف سراسر کشور جریان دارد، "پویش مقررات زدایی"، ۶ آبان ماه، یکی از "تصمیمات مهم نشست" ستاد "فرماندهی اقتصاد مقاومتی" به ریاست جهانگیری معاون اول روحانی بود. در اقدامی دیگر، سخنگوی دولت، ربیعی، گفت: "مقرر شد هر وزارتخانه ای بخشنامه مقررات زدایی را تهیه و اعلام کند، همه وزرا و روسای دستگاه های اجرایی مکلف اند که این بخشنامه مقررات زدایی را با هماهنگی مرکز ملی پایش فضای کسب و کار

نامه کارگری ضمیمه

مردم

ارگان مرکزی حزب توده ایران

شماره ۲۶، ۲۰ آبان ماه ۱۳۹۸

تومان" به این سازمان برای پرداخت هزینه بیمه "۲۶ گروه" به وسیله دولت و مجلس است. اکثر بازنشستگان سازمان تأمین اجتماعی، در صورتی که مستمری و "مزایای" شان را کامل دریافت کنند، ۲ میلیون تومان در ماه دریافت می کنند و این مبلغ یعنی: یک چهارم مبلغ خط فقر محاسبه شده توسط رهبران تشکل زرد حکومتی که ۸ میلیون است. بنابراین، سازمان تأمین اجتماعی برای پرداخت مستمری ناچیز ۲ میلیون تومانی بازنشستگان مجبور است هرماه وامی با بهره "۳۵ درصد" از بانک بگیرد. اما وزیر کار، شریعتمداری، بار دیگر روز ۹ آبان ماه، برای "تأمین خواست" روحانی، به خصوصی سازی [بخوان: غارت] باقیمانده منابع مالی کارگران در "شستا" (شرکت های سرمایه گذاری سازمان تأمین اجتماعی) تأکید کرد. باوجود این، روند یورش به منابع مالی کارگران تنها به این خصوصی سازی با غارت محدود نمی شود. درحالی که دولت بدهی کلانش را به سازمان تأمین اجتماعی پرداخت نمی کند، سلازی، مدیرعامل سازمان تأمین اجتماعی، اخیراً در "نامه ای خطاب به معاونت درمان استان ها خواستار فروش املاک مازاد سازمان در دو مرحله بابت پرداخت بدهی ها به مراکز درمانی طرف قرارداد دولت شد" [!].

ادامه در صفحه ۳

افزایش تعداد کارگران بدون قرارداد بیمه؛ علت چیست؟

با اجرای برنامه تعدیل ساختاری بر تعداد کارگرانی که از قرارداد بیمه محروم شده اند افزایش یافته و این محرومیت به دیگر چالش های جدی معیشتی و رفاهی زحمتکشان افزوده شده است. آمارهای رسمی حاکی از آن است که بیش از سه و نیم میلیون کارگر- بهویژه کارگران شاغل در صنوف و در مناطق آزاد تجاری- قرارداد بیمه با آنان بسته نشده و از پوشش های قانونی بیمه محروم هستند. خروج کارگاہایی که تا حد "ده نفر شاغل" در آن ها مشغول به کارند از شمول قانون کار و به علاوه و در کنار آن، اجرای برنامه مقررات زدایی در محیط های کار در کشور، از جمله علل افزایش تعداد کارگران فاقد بیمه اند. علاوه بر این ها، برنامه خصوصی سازی صنعت بیمه نیز به تضعیف سازمان تأمین اجتماعی منجر گردیده و لاجرم سقوط فاحش خدمات بیمه ای و حق بیمه بازنشستگی کارگران و زحمتکشان را فراهم ساخته است.

بنا بر محاسبه های رئیس کمیته دستمزد تشکل زرد حکومتی "کانون عالی شوراهای اسلامی کار" که به این نتیجه رسیده است که "سبد معاش در شهریورماه ۹۸ از مرز ۸ میلیون تومان عبور کرده است". در چنین وضعیتی، بنا به گزارش های ۱۹ و ۲۱ مهر ماه ایلنا: "۷۰ درصد بازنشستگان تأمین اجتماعی "حداقل بگیر هستند". در این شرایط، درعین حال، دولت ۲۵۰ هزار میلیارد تومان به سازمان تأمین اجتماعی بدهکار است (البته بدون محاسبه "جریمه دیرکرد" بازپرداخت این بدهی). بخشی از بدهی ۲۵۰ هزار میلیارد تومانی به تأمین اجتماعی پیامد تحمیل ماهیانه ۳۲۰۰ میلیارد

در راه تقویت جنبش سندیکایی زحمتکشان بکوشیم!

از مبارزه برای تحقق خواست های فوری تاپیکار در راه ارتقای سطح سازمان دهی و همبستگی در جنبش اعتراضی کارگران

در طول هفته های اخیر، هم زمان با تأکید ولی فقیه بر ادامه اجرای برنامه ضدملی ازادسازی اقتصادی زیر پوشش نام "اقتصاد مقاومتی"، مانورهای فریبکارانه ابراهیم ربیعی در فضای سیاسی کشور، تصویب جزئیات ضوابط مالی بودجه سال آینده و انتشار آن که بر پایه این ضوابط مالی افزایش دستمزد کارگران و زحمتکشان مشمول قانون کار ۱۵ درصد در نظر گرفته شده است، برگزاری نشست های نمایشی "کمیته مزد" شورای عالی کار، و جز این ها، جنبش اعتراضی کارگران بهویژه در مراکز راهبردی صنعتی تداوم یافت. شعارها و خواست های این حرکت های اعتراضی پراهمیت، طیف گسترده ای از مطالبه ها را دربر می گیرد که می توان بر موردهایی از آن ها انگشت نهاد که عبارتند از: توقف خصوصی سازی، لغو قراردادهای موقت، پرداخت موقوفه های مزدی، افزایش و ترمیم دستمزدها، اجرای طرح طبقه بندی مشاغل، آزادی کارگران بازداشتی و زندانی، تأمین امنیت شغلی، جلوگیری از تعطیلی واحدهای تولیدی، و حق برپایی تشکل ادامه در صفحه ۲

پیش به سوی سازمان دهی مبارزه منسجم و سراسری کارگران و زحمتکشان بر ضد ظلم، بی عدالتی، محرومیت، و سرکوب حقوق صنفی کارگران؛ برای تشکیل سندیکاهای مستقل کارگری و در راه طرد رژیم ولایت فقیه!

ادامه در راه تقویت جنبش سندیکایی ...

مستقل صنفی- سندیکایی.

برای دستیابی به این خواست‌ها، اعتصاب در مجتمع نیشکر هفت‌تپه، کارخانه آذراب، ماشین‌سازی تبریز، کارخانه هپکو، کنتورسازی قزوین، پالایشگاه شازند، پالایشگاه کرمانشاه، و اعتصاب‌های ادامه‌دار اما پراکنده کارگران شهرداری‌های شهرهای مختلف کشور را در ماه‌های اخیر شاهد بوده و هستیم. افزایش کمی و کیفی حرکت‌های اعتراضی و اعتصاب‌ها، تنوع شکل‌های مبارزاتی، میزان سازمان‌یافتگی، سطح همبستگی، مطالبه‌ها، و شعارهای کارگران، همگی، نشانگر پویه رشدیابنده جنبش اعتراضی کنونی طبقه کارگر و زحمتکشان میهن ما در قیاس با سال‌های پیشین است. در اعتصاب‌های اخیر، توده‌های کارگر نسبت به سالیان قبل حضوری گسترده‌تر دارند. این حضور گسترده‌تر از ویژگی‌هایی پراهمیت و امیدوار کننده در جنبش کارگری می‌تواند باشد. گرچه در این میان ضعف عمده و اساسی جنبش، کم‌آکان سطح سازمان‌دهی و همبستگی است. باینهمه، نباید از نظر دور داشت که جنبش کارگری و سندیکایی با همه ضعف‌هایش در مسیر رشد قرار دارد و حرکتش به سمت خروج از وضعیت تدافعی است. این مرحله یا دوره گذار، مشخصه‌ها و ویژگی‌های خودش را دارد که باید به آن دقت و توجه کرد و در محاسبه‌ها و ارزیابی تحول‌های آن‌ها نباید بی‌اعتنا بود. جنبش کارگری و سندیکایی میهن ما درحالی به‌معنای دقیق کلمه مرحله به مرحله از وضعیت تدافعی خارج شده و آن را پشت سر می‌گذارد که سازمان‌های پایه طبقاتی آن یعنی وجود سندیکاهای حقیقی کارگری به‌دلیل استیلائی مقررات و خط قرمزهای رژیم ولایت فقیه در این عرصه، از حق فعالیت آزاد و مستقل محروم‌اند. فضای امنیتی همچنان بر مراکز کارگری حاکم است و فعالیت‌ها در این مراکز از سوی نیروهای امنیتی کنترل و با دقت رصد می‌شوند. علاوه بر آن، تشکلهای زرد حکومتی اهرم‌های رژیم در ممانعت از دستیابی کارگران به حق تشکلهایی مستقل هستند که در کنار آن‌ها سیاست سرکوب، تهدید، و تملع نیز با قدرت تمام در محیط‌های کارگری اجرا می‌شوند. نبود تشکلهای صنفی- سندیکایی را باید مهم‌ترین و مرکزی‌ترین عامل ضعف جنبش اعتراضی کنونی کارگران و زحمتکشان دانست. به‌همین دلیل است که در حرکت‌های اعتراضی و به‌طور کلی جنبش اعتراضی کنونی زحمتکشان ما مسیری ماریجی، فراز و فرودها، و نوساناتی گوناگون را شاهدیم. به‌عبارت‌دیگر، این نوسانات و حدی معین از اثر گذاری فضای سرکوب، از مشخصه‌های مرحله گذار کنونی است که در پیدایش آن‌ها عامل‌های عینی و ذهنی‌ای متعدد نقش دارند. اما پرسش اینجاست، آیا با توجه و نظرداشت این نقطه‌ضعف و کمبود می‌توان چنین نتیجه‌گیری کرد که مبارزات کنونی از سطح و ژرفای ضرور به‌منظور تحقق خواست‌های آبی و آبی طبقه کارگر و زحمتکشان برخوردار نیستند و به‌علت سلطه دستگاه‌های سرکوبگر و نقش مخرب تشکلهای زرد حکومتی، خروج از حالت تدافعی طولانی خواهد بود و درحال حاضر با دشواری‌هایی جدی روبروست؟ بی‌تردید این ضعف عمده یکی از موانع خروج از وضعیت تدافعی و تحکیم موقعیت جنبش کارگری و سندیکایی است و نباید این‌گونه موانع را در ارزیابی‌ها منظور نکرد. اما بر پایه زمینه‌های عینی و نیز رشد آگاهی طبقاتی توده‌های کارگر و مبارزه ستایش برانگیز کارگران پیشرو و سندیکالیست‌های راستین، می‌توان بر این کاستی‌ها غلبه کرد. فراموش نکنیم که در جریان مبارزه روزمره و جاری همراه با پشتکار و گزینش شعارهایی درست می‌توان برای زدودن این‌گونه ضعف‌ها و کاستی‌ها کمر همت بست. اگر نگاهی دقیق به اعتصاب‌های اخیر کارگری بیفکنیم، می‌بینیم در هر اعتصاب و اعتراض، جنبش کارگری تجربه می‌آموزد و به پیش گام برمی‌دارد. به‌علاوه، بر این واقعیت باید تأکید کرد که، با افزایش آگاهی طبقاتی در هردو عرصه صنفی-سندیکایی و سیاسی، جنبش کارگری در مبارزه جاری آسیب‌ها بر بنیة زخم‌خورده‌اش را ترمیم و آن‌ها را بهبود می‌بخشد. موضوع‌هایی محوری نظیر: احیای حقوق سندیکایی، همبستگی، اتحاد، به خواست‌ها و شعارهای اعتراضی کارگران افزوده شده‌اند و این خود گواه‌ترمیم صدمه‌هایی است که بر وضعیت و توانایی‌های جنبش سندیکایی زحمتکشان کشور وارد آمده است. جنبش کارگری و سندیکایی برای بازسازی به زمان احتیاج دارد و این زمان را باید با تشدید مبارزه در مرحله حساس کنونی برای جنبش فراهم آورد. حزب ما بارها در ارزیابی‌هایش پیرامون مسئله‌های مهم و فوری جنبش کارگری و خواست‌های طبقه کارگر بر این نکته مهم تأکید ورزیده است که، با پرهیز از اراده‌گرایی و ذهنی‌گرایی باید در مبارزه جاری با آگاهی و هشیاری حضور داشت و در خلال آن با بردباری و شکیبایی انقلابی بزر آگاهی را در میان توده‌های کارگر افشاند. با توجه به تحولات سیاسی و رشد نارضایتی همگانی همراه با ناتوانی استبداد حاکم در حل معضله‌های اقتصادی

و اجتماعی مردم، شرایط برای فعالیت روشنگرانه و مؤثر بین کارگران بیش از هر زمان دیگری مهیاست. آن دسته از نیروهایی که با برداشت‌های ذهنی از هر اعتصاب و اعتراض انتظاراتی بیش از ظرفیت جنبش سندیکایی موجود دارند، خواسته یا ناخواسته وظیفه مهم مبارزه مستمر، پرشور و خستگی‌ناپذیر در میان توده‌های کارگر را به‌دست فراموشی می‌سپارند. همچنین نیروها و جریان‌های دیگری نیز هستند که همراه با یاس و بدبینی به جنبش اعتراضی کنونی می‌نگرند و به‌دلیل ضعف‌های موجود در جنبش، امکان رشد و ارتقای آن را در این مرحله مستقیم و غیرمستقیم نفی می‌کنند. این دیدگاه نیز در حقیقت از وظایف پیش‌رو طفره می‌رود و از تشخیص اولویت‌های مبارزاتی در چارچوب شرایط مشخص کنونی ناتوان است.

در این مرحله دشوار و حساس باید با بردباری و دقت، مبارزه جنبش کارگری و سندیکایی را شدت بخشید و جایگاه آن را تقویت کرد و به‌ویژه مطالبه احیای حقوق سندیکایی را به میان توده‌های کارگری برد. مبارزه کارگران و زحمتکشان نه بر اساس خواست، اراده، و ذهنیات این یا آن فرد و این یا آن نیروی سیاسی بلکه بر پایه منطق عینی مبارزه طبقاتی با قدرت جریان دارد. باید ویژگی‌ها و توان این مبارزه را به‌درستی تشخیص داد و ازهرباره با احساس مسئولیت انقلابی و خستگی‌ناپذیر در راستای تقویت و ارتقای آن کوشید. یکی از شگردهای رژیم ولایت فقیه و ارگان‌های امنیتی درمقابله با جنبش کارگری و سندیکایی، خسته و ناامید کردن توده‌های کارگر است. رژیم تلاش کرده و می‌کند با توسل به انواع ترفند و نیرنگ، مبارزه اعتصابی و اصولاً ادامه مبارزه را بی‌حاصل و بی‌سرانجام جلوه دهد. دستگیری و به زندان انداختن فعالان کارگری، حمله به تجمع‌های اعتراضی، چهارساز و بزرگنمایی برخی افراد، تفرقه‌افکنی، رواج شعارهایی انحرافی، استفاده از حره بازداشت و زندان و سپس وابسته کردن آزادی کارگران به سپردن وثیقه‌هایی سنگین است. این‌ها به‌هدف ارعاب و همچنین از طریق آن بالا بردن هزینه حضور در مبارزه و اعتصاب برای کارگران و خانواده‌های آنان و به‌راه انداختن جنگ روانی- تبلیغاتی به ضد درگیر شدن در مبارزه صنفی انجام می‌گیرد و همگی درخدمت هدف رژیم است که مهار و کنترل جنبش کارگری و سندیکایی و جلوگیری از رشد آن و پیوند یافتن با جنبش پرتوان مبارزه سراسری بر ضد دیکتاتوری را تعقیب می‌کند.

از سخنان وزیر کار درخصوص "رسیدگی قانونی به اعتراض‌ها" و اینکه "کارگران باید از راه‌های قانونی حق خود را مطالبه کنند"، علاوه بر آنکه هراس رژیم از گسترش مبارزه اعتراضی کارگران را آشکار می‌سازد جز آنچه در بالا به آن‌ها اشاره کردیم معنای دیگری می‌تواند داشته باشد؟ اخیراً نیز وزارت کار اعلام کرده بود کمیته‌ای متشکل از کارشناسان بازار کار در مجتمع نیشکر هفت‌تپه مسائل را موردبررسی قرار داده و به موضوع خصوصی‌سازی خواهند پرداخت. البته تا کنون هیچ گزارشی از کمیته مذکور انتشار نیافته است. در همین ارتباط مدیرکل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان مرکزی نیز در برابر خواسته کارگران کارخانه آذراب برای بازگشت مالکیت این کارخانه به بخش دولتی و مخالفت کارگران با سیاست فریبکارانه دولتی‌سازی موقتی، اعلام داشت کارگران می‌توانند سهام کارخانه را بخرند. او همچنین تأکید کرده بود کارگران می‌توانند از طریق خرید بخشی از سهام کارخانه‌ها، نمایندگان خود را در مجمع عمومی سهامداران به‌عنوان اعضای هیئت مدیره وارد کنند. نکته مهم اینکه تشکلهای زرد حکومتی همصدا با دولت در بوق و کرنای تبلیغاتی اعلام می‌کنند خرید سهام توسط کارگران به این معنی است که "مجامع عمومی کارگران راهی به سمت خودمدیریتی است". از این‌گونه سیاست‌های فریبکارانه به‌هدف مقابله با خواست توقف خصوصی‌سازی استفاده می‌شود. با این ترفندها می‌کوشند در جنبش سندیکایی و در میان توده‌های کارگر تفرقه و پراکنندگی پدید آورند. البته وزارت کار و تشکلهای زرد حکومتی روشن نکرده‌اند کارگران با کدام ابزار و چگونه قرار است خریدار سهام کارخانه‌ها باشند! آیا شایع کردن طرح مسئله‌ای به‌نام "مجامع عمومی کارگران راهی به سمت خودمدیریتی است" در مقابله با خواست توقف

ادامه در صفحه ۳

ادامه در سامانه (سیستم) جامع...

گروه اقتصادی دولت هنوز به هیئت وزیران نرفته و مصوبه دولت را ندارد. برای به اصطلاح ساماندهی قراردادهای موقت و جلوگیری از انعقاد قرارداد سفید کارفرمایان با نیروی کار نیز وزارت کار در دو سال اخیر راه اندازی سامانه (سیستم) جامع روابط کار را وعده داده است. کورش یزدان، مدیرکل روابط کار و جبران خدمت وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی در گفت‌وگو با ایلنا، ۲۴ شهریورماه، گفت: طی چند هفته آینده ارائه خدمات غیرحضوری ثبت دادخواست و شکایات نیروی کار و کارفرمایان در ۱۲ استان... آغاز خواهد شد. یزدان در خلال این گفت‌وگو روی خدمات حوزه روابط کار به صورت الکترونیکی و غیرحضوری تأکید بسیار کرد. به عبارت دیگر، کارگزاران وزارت کار در صورت حتماً تصمیم به پاسخ دادن به ثبت دادخواست الکترونیکی، مانند ارائه خدمات تأمین اجتماعی به صورت الکترونیکی و غیرحضوری، ترجیح می‌دهند غیرحضوری به کارگران وعده‌های بی‌پشتوانه بدهند. واقعیت امر این است که، کارگزاران رژیم کاملاً مغایر وعده‌های‌شان برای اصلاح تبصره یک ماده ۷ قانون کار و ساماندهی قراردادهای موقت عمل می‌کنند. برای نمونه، همان روز که یزدان از ساماندهی قراردادهای موقت سخن می‌گفت، گروهی از کارگران [استخدام] دائمی شرکت حمل‌ونقل جاده‌ای خلیج فارس برای چندمین بار در... اعتراض به اعمال فشار مدیریت بخش خصوصی شرکت برای تبدیل وضعیت قرارداد کارگران دائمی به پیمانی مقابل دفتر مدیریت واقع در میدان نماز اسلامشهر تجمع اعتراضی برگزار کردند. شرکت حمل‌ونقل خلیج فارس که بزرگ‌ترین شرکت حمل‌ونقل جاده‌ای کشور است، در حال حاضر و بعد از خصوصی‌سازی شدن، سوداگران و پیمانکاران این شرکت برای تحمیل وضعیت قرارداد پیمانی به ۱۵۰ نفر کارگر با ۱۵ تا ۲۰ سال سابقه کار مستقیم، در روز روشن کارگران را تهدید به اخراج از شرکت و از ورود آنان به شرکت ممانعت می‌کنند. در خلال دو ماه برگزاری تجمع‌های اعتراضی کارگران در مقابل ساختمان استانداری تهران، فرمانداری اسلامشهر، و دادسرای عمومی انقلاب تهران، همه کارگزاران رژیم در پاسخ به خواست کارگران وعده‌هایی توخالی و بی‌پشتوانه داده‌اند. جالب این‌جاست که مسئولان شهر میانه‌گری کرده‌اند، اعضای شورای تأمین شهرستان تشکیل جلسه داده‌اند و حتی تعهدنامه‌ای از کارفرما نیز دریافت شده است، اما کارفرما از ورود کارگران به شرکت ممانعت می‌کند. رئیس اداره کار شهرستان اسلامشهر نیز (یعنی کارگزار همان وزارتخانه‌ای که قرار است ساماندهی قراردادهای موقت و اصلاح تبصره یک ماده ۷ قانون کار را اجرا کند) به ایلنا می‌گوید: ما نیز مخالف این موضوع هستیم... پیگیری مشکلات شرکت حمل‌ونقل خلیج فارس هستیم. بعد از دو ماه برگزاری تجمع‌های اعتراضی، کارگران معترض و مبارز روز ۱ آبان‌ماه، با تشدید اعتراضات شان اعلام کردند: تا وصول مطالبات خود به تجمعات صنفی خود ادامه خواهیم داد.

گرچه معاون روابط کار وزیر کار روز ۱۲ آبان‌ماه از وجود برخی ایرادات در سامانه به ایسنا خبر داد، اما حدود سه هفته قبل از آن حتماً برای ثبت‌نام برای بهره‌مندی از بیمه بیکاری (یعنی بیمه‌ای که منابع مالی‌اش با برداشت از دستمزد ناچیز کارگران فراهم آمده است) در برخی استان‌ها ادارات کار با نصب بنرهایی عنوان کرده‌اند که از این پس امکان مراجعه حضوری به ادارات کار وجود ندارد؛ در این استان‌ها خدمات‌رسانی ظاهراً صرفاً از طریق سامانه برقرار می‌شود [ایلنا، ۲۱ مهرماه]. رژیم ولایی با تصمیم مهم خود در ستاد فرماندهی اقتصاد مقاومتی، قصد دارد یورش سبانه‌تری به امنیت شغلی کارگران را برنامه‌ریزی کند. فقط با سازمان‌دهی، ارتقا دادن سطح همبستگی، و عزم به ادامه مبارزه‌ای متحد، می‌توان بر سیاست نولیبرالی رژیم ولایت فقیه نقطه پایانی نهاد.

ماده ۷- قرارداد کار عبارتست از قرارداد کتبی یا شفاهی که به موجب آن کارگر در قبال دریافت حق السعی کاری را برای مدت موقت یا مدت غیرموقت برای کارفرما انجام می‌دهد. تبصره ۱- حداکثر مدت موقت برای کارهایی که طبیعت آنها جنبه غیر مستمر دارد توسط وزارت کار و امور اجتماعی تهیه و به تصویب هیات وزیران خواهد رسید. تبصره ۲- در کارهایی که طبیعت آنها جنبه مستمر دارد، در صورتی که مدتی در قرارداد ذکر نشود، قرارداد دائمی تلقی می‌شود.

ادامه افزایش تعداد کارگران بدون...

سالاری همچنین روز ۱۳ آبان‌ماه، از واگذاری دو شرکت خارج از شستا را به بانک رفاه خبر داد. با آغاز اجرای طرح به اصطلاح تحول نظام سلامت در سال ۱۳۹۳، قرار بود تمام مردم کشورمان از بیمه سلامت بهره‌مند شوند. گرچه رژیم پرداخت حدود ۸۰ درصد هزینه‌های طرح تحول نظام سلامت را به صندوق سازمان تأمین اجتماعی - یعنی از جیب کارگران - تحمیل کرد، در حال حاضر بیش از نیمی از کارگران ساختمانی از استفاده از بیمه محروم هستند. ایسنا، ۱۳ آبان‌ماه، گزارش داد: بیش از سه و نیم میلیون کارگر فاقد بیمه در کشور در حال فعالیت در کارگاه‌های زیرزمینی هستند. خبرگزاری ایلنا نیز ۱۲ آبان‌ماه نوشت: حدود ۲۹ میلیون نفر از جمعیت کشور تحت پوشش هیچ نوع بیمه‌ای قرار ندارند. علاوه بر تحمیل هزینه‌های بیمه به اصطلاح تکمیلی به کارگران و بازنشستگان در سال‌های اخیر، بنا بر گزارش ایلنا، ۲۱ مهرماه ۹۸، علاوه بر اینکه تیرماه سال گذشته ۷۹ قلم از داروهای OTC تحت پوشش بیمه تأمین اجتماعی خارج شد... روزبه‌روز بیمه تأمین اجتماعی بیشتر از اعتبار اسقاط می‌شود... و برخی استان‌ها از پذیرش بیماران سرباز می‌زنند. در یورش جدید به حقوق مسلم زحمتکشان در بهره‌مند شدن از درمان رایگان، ایلنا، ۱۲ آبان‌ماه، گزارش داد: در سال‌های گذشته دفترچه بیمه سلامت برای اقشار فقیر جامعه به رایگان صادر می‌شد، اما دولت قصد دارد از ۱۳ آبان‌ماه نظام بیمه پایه اجباری سلامت را به استناد این‌نامه بیمه پایه اجباری سلامت و ارزیابی وسع مالی که ۱۰ شهریورماه تصویب شد، مستقر کند... و برای افرادی که در از مومن وسع مالی برای صدور دفترچه رایگان بیمه سلامت ایرانیان پذیرفته نشوند باید به‌ازای هر ماه ۲۰ هزار تومان پرداخت کنند. بنا بر همین گزارش: حق بیمه خانواده‌هایی که مجموع درآمد و دریافتی آنها بر اساس ارزیابی وسع کمتر از ۴۰ درصد حداقل حقوق و دستمزد مصوب شورای عالی کار است... به صورت کامل توسط دولت پرداخت می‌شود. به عبارت دیگر، در حالی که خط فقر محاسبه شده به سبب تشکیل دست‌ساز رژیم بیش از ۸ میلیون تومان در ماه است، در صورتی که درآمد یک خانوار ۴ نفره بیش از ۷۰۰ هزار تومان در ماه باشد، برای یک سال ۹۸۰ هزار تومان بابت بیمه پایه اجباری سلامت باید پرداخت کند.

همان‌گونه که تشکل‌های کارگری، فرهنگیان و بازنشستگان در فراخوان برای تجمع اعتراضی ۱۹ آبان‌ماه اعلام کرده بودند، پوشش بیمه و حق بازنشستگی برای همه زحمتکشان خواست به حق و درنگ‌ناپذیر جنبش کارگری و سندیکایی میهن ما است. رژیم ولایت فقیه با دستبرد به باقی‌مانده منابع مالی کارگران در سازمان تأمین اجتماعی، قصد دارد رقیب بیمه‌های خصوصی داخلی و خارجی را یعنی سازمان تأمین اجتماعی هرچه بیشتر تضعیف شده و سر آخر از میان برداشته شود. تنها راه برون‌رفت از شرایط فعلی و تحقق مطالبه‌های به حق طبقه کارگر و زحمتکشان، تشدید مبارزه با رژیم و تقویت همبستگی در این پیکار است.

ادامه در راه تقویت جنبش سندیکایی...

خصوصی‌سازی و احیای حقوق سندیکایی علم نشده است؟ سیاست‌های رژیم و پویه رخدادهای در هفته‌های اخیر ثابت می‌کند به این پرسش باید پاسخ مثبت داد. اینکه عمومیت یافتن خواست ایجاد و احیای سندیکاهای سلاح کارآمد مبارزه صنفی - رفاهی است و به گفتمان مسلط در جنبش اعتراضی تبدیل شده است. به این دلیل، ارگان‌های امنیتی با همدستی تشکل‌های زرد و زرد حکومتی در برابر این گفتمان از حربه‌ای به نام مجامع عمومی با دخالت شوراهای اسلامی استفاده می‌کنند. تجربه ثابت کرده است بدون وجود سندیکاهای مستقل، شوراهای نظارت و کنترل کارگری کارایی لازم را نخواهند داشت (البته منظور ما شوراهای واقعی نظارتی کارگری شوراهای اسلامی و دیگر طرح‌های فریبکارانه رژیم است). شوراهای نظارتی کارگری زمانی می‌توانند نقش واقعی در جهت منافع طبقه کارگر و زحمتکشان داشته باشند که نامزدهای نمایندگی و عضویت در این شوراهای از طرف سندیکاهای معرفی شده و از فعالان این سندیکاهای باشند تا بتوانند وظایف خود را به‌نماینده‌گی از کارگران در این شوراهای به‌انجام برسانند. بنابراین، وظیفه نخست و بی‌درنگ، احیای حقوق سندیکایی و تشکیل سندیکاهای مستقل است. باید با تأکید بر این وظیفه، توطئه‌های رژیم ولایت فقیه را افشا و با ناکامی روبرو ساخت. این تنها سازمان‌های پایه طبقاتی کارگران یعنی سندیکاهای هستند که می‌توانند در دفاع از حقوق رفاهی و صنفی زحمتکشان ثابت‌قدم و استوار مبارزه کرده و تحقق مطالبات رفاهی کارگران را امکان‌پذیر سازند. با تشکیل سندیکاهای و احیای حقوق سندیکایی، طبقه کارگر و زحمتکشان حضور متشکل و هدفمند در جنبش سراسری ضد دیکتاتوری خواهند داشت. از این‌روی، نباید لحظه‌ای در انجام این وظیفه مهم درنگ روا داشت. باید با اتحاد عمل فراگیر و حفظ استقلال عمل طبقاتی در راه تقویت جنبش کارگری و سندیکایی مبارزه کنیم.

اعتراضی در پورتا نیگرا برگزار کرده‌اند. کارگران از جلو دفتر مرکزی کنسرن به سمت شهر میلان راهپیمایی کردند. پس از آن در شهر فرانکفورت (کنار رود ماین) تجمع کرده و گروهی نیز در برابر کنسولگری ایتالیا به منظور جلب توجه و حمایت مردم، تجمعی اعتراضی بر پا کردند.

از جانب دسته‌های گوناگون عضو سندیکای ای. گ. متال، از طرف سندیکاهای عضو کنفدراسیون اتحادیه‌های کارگران آلمان (د. گ. ب. ا)، از طرف سندیکای فلزکار ایتالیا، اف ای او ام - فیوم و همچنین از طرف حزب کمونیست آلمان بخش تریر با کارگران و اعتراض‌های آنان اعلام همبستگی شد. در یک کارخانه در شهر براندنبورگ - دقیقاً به‌خاطر توافق بر سر قرارداد دسته‌جمعی ۱- تقریباً همه کارگران برای سازمان‌دهی اعتصاب رای موافق دادند. کارخانه‌های دیگر هم در آلمان و سراسر اروپا درگیر فعالیت‌های مبارزاتی و برپایی اعتصاب هستند. در ارتباط با توافق بر سر قرارداد‌های دسته‌جمعی، مدیریت کنسرن ریوا - هس طوری وانمود می‌کند که اعتصاب کارگران و اعلام همبستگی با آنان بی‌ثمرند و این‌گونه اقدام‌ها بر روند مذاکرات در این زمینه هیچ‌گونه تأثیری نخواهند داشت. به‌همین دلیل مذاکرات با سندیکای ای. گ. متال تا کنون بی‌نتیجه مانده است و نماینده کنسرن ریوا حتی در یکی از تاریخ‌های تعیین شده برای انجام مذاکره نیز حاضر نشد. بنا بر گفته‌وگویی کریستیان ز. شمیتر، وکیل اول سندیکای ای. گ. متال در شهر تریر با روزنامه "عصر ما" [متعلق به حزب کمونیست آلمان (د. ک. پ.)]، گفت: "منطق و عقلانیت در کنسرن ریوا هیچ‌گونه نقشی ندارند. بدون قرارداد‌های دسته‌جمعی امکان حفظ و نگهداری کارگران متخصص و جایگزین کردن کارگران جدید به‌جای آنان وجود ندارد. بدون قرارداد‌های دسته‌جمعی مبارزه کارگران برای جلوگیری از تعطیلی کارخانه در هورات و تریر در درازمدت امکان نخواهد داشت." فضای حاکم در اعتراض‌ها و تجمع‌های کارگری برخوردار از روحیه همبستگی و مبارزاتی بوده است. سندیکای ای. گ. متال تریر جهت اطلاع‌رسانی و آگاهی عموم از روند اعتصاب‌ها، صفحه‌های جدید در اینترنت با این تیتر تنظیم کرده است: "ما همه، با هم، برای اجرای قرارداد‌های دسته‌جمعی تصمیم گرفتیم و برای رسیدن به هدف‌مان تا به‌آخر مبارزه خواهیم کرد." در تأیید این نظر یکی از کارگران به‌نام هانس مولر به روزنامه عصر ما می‌گوید: "دست برداشتن از مبارزه گزینه درستی نیست. تشدید مبارزه و ارتقای سطح همبستگی گزینه کارگران برای تحقق مطالبه‌هایشان است." به‌تقل و ترجمه از روزنامه "عصر ما"، روزنامه حزب کمونیست آلمان (د. ک. پ.)، ۸ شهریورماه ۱۳۹۸، نویسنده: کونای کانتی.

https://www.unsere-zeit.de/de/5135/wirtschaft_soiales/

۱. به‌طورکلی و به‌اختصار، هدف از مذاکرات دسته‌جمعی و قرارداد دسته‌جمعی عبارت است از: پیشگیری و یا حل مشکلات حرفه‌ای یا شغلی و یا بهبود شرایط تولید یا امور رفاهی کارگران است که از طریق تعیین ضابطه‌هایی به‌منظور مقابله با مشکلات و همچنین تأمین مشارکت طرفین (کارگر و کارفرما) در حل این مشکلات و یا از راه تعیین و یا تغییر شرایط و نظایر این‌ها، در سطح کارگاه، حرفه و یا صنعت، با توافق طرفین تحقیق می‌یابد. ... هر موضوعی که در روابط کار متضمن وضع مقررات و برقراری ضابطه‌هایی از طریق مذاکرات دسته‌جمعی باشد، می‌تواند موضوع مذاکره قرار گیرد.

گزینه کارگران اعتصابی فولاد آلمان: تشدید مبارزه، ارتقای سطح همبستگی! اعتصاب کارگران فولاد برای بستن قرارداد‌های دسته‌جمعی

اشاره: کارگران فولادسازی شرکت چندملیتی "ریوا- هس" در استان "راین‌لند" آلمان یکی از طولانی‌مدت‌ترین اعتصاب‌های آلمان فدرال را سازمان‌دهی کردند. آشنایی با مبارزه کارگران و سندیکاهای در جریان این اعتصاب بزرگ، برای سندیکالیست‌ها و به‌طورکلی جنبش سندیکایی زحمتکشان میهن ما در بر دارنده تجربیاتی مفید خواهد بود. به‌این منظور، گزارش این اعتصاب در زیر می‌آید.

طولانی‌ترین اعتصاب تاریخی در استان راین‌لند واقع در جنوب غربی آلمان

اعتصاب کارگران کنسرن صنعت فولادسازی ریوا-هس در منطقه تریر و هورات، از اواخر تابستان وارد دوازدهمین هفته‌اش شده است. تریر و هورات تنها منطقه‌های صنعتی تولید فولاد در کشور آلمان هستند که هنوز قرارداد دسته‌جمعی کار در آن‌ها بسته نشده است. کارگران شاغل در این منطقه‌ها شبکه‌های فلزی - مش را که از اتصال میلگرد ساخته می‌شوند و در صنعت ساختمان‌سازی کاربرد دارند، تولید می‌کنند. خواست کارگران از کنسرن ریوا، پذیرفتن و به‌رسمیت شناختن همان قراردادی ست که از جانب سندیکای فلزکار و صنایع برق آلمان ("ای. گ. متال") تنظیم شده است. مالک این کارخانه‌های فولادسازی که در سال‌های ۱۹۱۸-۱۹۱۷ تأسیس شده‌اند، "براندنبورگ هینگس‌دورف" است و پیش از این فولاد و ورق‌های فلزی تولید می‌کردند. این کارخانه‌ها پس از خصوصی‌سازی و سیاست برون‌سپاری دولت آلمان به‌دنبال فروپاشی آلمان دموکراتیک (د. د. ا)، به‌منظور اداره آن‌ها و تولید فولاد در اختیار کنسرن ایتالیایی به‌نام ریوا قرار گرفت. فعالیت پانزده کارخانه تولید فولاد و اداره بسیاری از کارخانه‌های کوچک نیز به‌عهده این کنسرن بوده است. این کنسرن بزرگ توانست در سال ۲۰۱۸، ۳/۶ درصد درآمد حاصل کند. بنا بر گزارش روزنامه ایتالیایی "آل‌زوله ۲۴" که در شهر میلان منتشر می‌شود، ۴/۲ درصد از سهم کل بازار کنسرن‌های اروپایی به این کنسرن ایتالیایی تعلق دارد.

دستمزد ده‌ها کارگر کارخانه تولید فولاد این کنسرن در شهر موزل که حدود ۲ درصد از درآمد کل این کنسرن حاصل کار آنان است، به‌هیچ‌روی مطابق با قرارداد کاری‌ای که از سوی سندیکای "ای. گ. متال" تنظیم شده است پرداخت نمی‌شود و به‌رسمیت هم شناخته نشده است. به‌همین دلیل در اوایل تابستان امسال صد درصد کارگران شاغل در این کارخانه که عضو سندیکای ای. گ. متال نیز هستند، رای به برپایی اعتصاب دادند. سندیکای ای. گ. متال شهر تریر نیز در هفته‌های اخیر حمایت قاطعش را از مبارزه کارگران اعلام کرد. کارگران به‌علامت اعتراض دروازه کارخانه را گشودند، در شهر موزل راهپیمایی اعتراضی کردند و تا کنون هم دو تجمع

لطفاً در مکاتبات خود با آدرس‌های زیر از ذکر هرگونه نام اضافی خودداری کنید.
آدرس پستی:

B.M. Box 1686, London WC1N 3XX, UK
<http://www.tudehpartyiran.org>
آدرس‌های اینترنت و «ای-میل»
E-Mail: dabirxhaneh_hti@yahoo.de

ضمیمه کارگری نامه مردم - شماره ۲۶
Nameh Mardom - Workers Supplement No. 26

12 November 2019

شماره فاکس و تلفن
پیام گیر ما

004930
23629727

